



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Mgr. K. K.**, zast. Mgr. Tomášem Greplem, advokátem se sídlem Horní náměstí 365/7, Olomouc, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 31. 10. 2018, č. j. 65 Ad 3/2016 - 162,

takto:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Ředitel Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje (dále jen „krajský ředitel“) rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015, č. j. RŘOLK-4/2015, rozhodl podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, a to pro jednání spočívající v tom, že jako náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování jednal v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b), c) a i) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru a § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, když jednak z vlastní iniciativy a jednak podle instrukcí Ing. I. K. tomuto muži soustavně, pravidelně, dlouhodobě a záměrně poskytoval informace z celkem devíti trestních řízení (označovaných jako kauza K., kauza K. T., kauza Aquapark a akcie města Olomouc, kauza HC Olomouc, kauza závodiště Lazce – jezdecký areál, kauza VOCABOLARIO I. a II., kauza TESCO SW a kauza Šternberk), které měly zůstat utajeny. Šlo přitom jak o informace z trestních řízení vedených službou kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, které získával zejména prostřednictvím svého podřízeného plk. Mgr. R. P., tak i o informace z trestních řízení vedených u jiných policejních útvarů. Tyto informace byly dále zprostředkovány osobám s významným, byť i neformálním politickým či ekonomickým vlivem v Olomouckém kraji, včetně hejtmana kraje, pro jejich potřebu a prospěch. Žalobce tak činil proto, aby se odvděčil za své vlastní setrvání ve funkci

náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje. Tyto skutečnosti zjistil krajský ředitel jednak z usnesení Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 14. 10. 2015 o zahájení trestního stíhání pro zločin zneužití pravomoci úřední osoby a zvláště závažný zločin přijetí úplatku, dále z nahlédnutí do části trestního spisu (zejména šlo o protokoly o průběhu sledování osob a věcí a úřední záznamy o jejich vyhodnocení), z prověrky evidence trestního řízení ve vztahu k příslušným trestním věcem a také z vyjádření Mgr. C., kterého žalobce údajně oslovil s nabídkou možnosti umístění v Generální inspekci bezpečnostních sborů, a z vyjádření kpt. Mgr. H. D., která potvrzovala, že v jednom konkrétním trestním řízení vůči ní postupovali nadřízení nestandardně. Na těchto základech krajský ředitel dospěl k závěru, že žalobce porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženého jednání, které má znaky výše uvedených trestných činů, a rozhodl o ukončení jeho služebního poměru dle § 42 odst. 5 písm. a) zákona o služebním poměru dnem doručení tohoto rozhodnutí.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí krajského ředitele odvolání. V rámci odvolacího řízení bylo dokazování doplněno na základě nahlížení do vymezené části spisového materiálu trestního spisu vedeného v trestní věci obviněného žalobce o několik povolení ke sledování osob a věcí a o prodloužení doby povolení tohoto sledování a o datové nosiče obsahující elektronickou podobu protokolu o průběhu sledování, zvukové záznamy a jejich přepis znalcem. Po seznámení s takto doplněným spisovým materiálem zaslal žalobce doplnění odvolání ze dne 22. 6. 2016, v němž popřel, že by se skutky odehrály tak, jak jsou popisovány v jednostranných a účelově dezinterpretovaných nepřímých podkladech, neboť ve skutečnosti Ing. K. nesdělával skutečnosti, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, naopak jednal vždy v rámci své operativní činnosti a ve snaze o získání operativních informací, přičemž právě Ing. K. byl pro něj dlouhodobým zdrojem velmi cenných operativních informací. Požadoval proto, aby byly v odvolacím řízení provedeny přímé důkazy, zejména výslech Ing. K., Mgr. P., MUDr. L., plk. P. atd. Navrhl také, aby byly v odvolacím řízení opatřeny a připojeny celé trestní spisy v jeho věci. Ve vztahu k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby navrhl také výslech Ing. R. a JUDr. M. a všech svých nadřízených (plk. K., plk. S. a plk. P.). Záznamy opatřené na základě rozhodnutí Okresního soudu v Ostravě označil za opatřené protiprávně, neboť tento okresní soud nebyl pro dané povolení místně příslušný a z nálezu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 4/14, plyne, že nemůže být ponecháno na úvaze státního zástupce krajského nebo vrchního státního zastupitelství, ke kterému z okresních soudů ve svém obvodu podá příslušný návrh.

[3] Policejní prezident (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 12. 7. 2016, č. j. PPR-1022-19/ČJ-2016-990131, změnil rozhodnutí krajského ředitele, ovšem pouze v tom ohledu, že částečně upravil popisy vytykávaných skutků v bodě 1 (kauza K.), v bodě 2 (kauza K. T.), v bodě 3 (kauza Aquapark a akcie města Olomouc), v bodě 4 (kauza HC Olomouc), v bodě 5 (kauza závodistiště Lazce – jezdecký areál), v bodě 8 (TESCO SW) a v bodě 9 (kauza Šternberk), aby korespondovaly se zjištěními dostupnými ze spisového materiálu. Popis skutku v bodě 7 (VOCABOLARIO II.) zůstal beze změny, naopak bod 6 (VOCABOLARIO I.) byl z výčtu jednotlivých skutků v napadeném rozhodnutí odstraněn, protože k závěrům, které učinil krajský ředitel, nebyl ve spise dostatek podkladů. Obecně však žalovaný označil za přípustné, že krajský ředitel vycházel zejména z přepisů záznamů ze sledování osob a věcí a podpůrně také z úředních záznamů o výpovědi některých svědků. Žalovaný také připomněl, že služební funkcionář rozhodující o propuštění ze služebního poměru nemusí prokázat skutek v takovém rozsahu, v jakém jsou povinny jej prokázat orgány činné v trestním řízení. Uvedené záznamy jsou přitom důkazy přímými a spolu s některými nepřímými důkazy na sebe navazují a prokazují naplnění skutkové podstaty pro propuštění dle § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru bez důvodných pochybností. Naopak výslechy svědků navržených žalobcem označil za zcela

pokračování

zbytečné, a to i s ohledem na jejich postavení v předmětných skutcích, kvůli kterým je nelze označit za věrohodné. Nadbytečný je i důkaz všemi předmětnými trestními spisy, stejně jako žalobcem navrhované opatření jeho personálního spisu a vyslechnutí všech jeho nadřízených. Žalovaný také vyloučil, že by Ing. K. a Ing. R. věděli o tom, že jsou vůči žalobci v postavení informátorů, jak uváděl v odvolání, takže to, že jim poskytoval informace z trestních řízení, nelze označit za součást jeho operativní činnosti, ostatně nebyly splněny ani další podmínky pro to, aby o takovou činnost v souladu se zákonem mohlo jít. Informace, které jim žalobce poskytoval, přitom byly podle žalovaného často pravdivé.

II.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě - pobočce v Olomouci (dále jen „krajský soud“), v níž namítal, že se nedopustil jednání, které by mělo znaky trestného činu. Žalobce uvedl, že služební funkcionáři se rozhodli sami, nezávisle na orgánech činných v trestním řízení, vyřešit skutkově i právně komplikovaný skutek, z něhož je souběžně obviněn v trestním řízení, této ambici však neodpovídal zcela minimální rozsah jimi prováděného dokazování. Kritizoval, že žalovaný vycházel hlavně z písemných přepisů zvukových záznamů, které měly špatnou technickou kvalitu a vyžadovaly expertní zásahy, přitom skutky, z nichž je obviňován, mají převážně verbální povahu. Žalobce proto navrhoval provedení dalších důkazů, zejména výslech třetích osob, s nimiž měl mluvit, a dalších svědků. Výslech osob, s nimiž měl údajně vytvářet neformální vlivové uskupení, byl nezbytný mimo jiné pro prokázání, zda informace, které jim měl údajně poskytovat, byly pravdivé, zda jim již nebyly dříve známy a jaký byl jejich význam v konkrétním trestním řízení. Stejně tak měly být jako svědci vyslechnuty osoby, jejichž písemně zaznamenaná stanoviska ve formě úředních záznamů byla dalšími podklady pro rozhodování služebních funkcionářů. Žalovaný svým přístupem fakticky eliminoval možnosti jeho procesní obrany. Brojil také proti tomu, že nebyly dokazovány interní akty, na které žalovaný poukazoval při vymezování obsahu operativně pátrací činnosti; proti tomu, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno s vyloučením kontradiktornosti řízení; proti odepření nahlédnutí do části spisu (konkrétně seznámení s návrhem poradní komise žalovaného na znění rozhodnutí o odvolání). Nesouhlasil ani s hmotněprávním posouzením své činnosti, jež údajně naplňovala znaky trestných činů.

[5] Krajský soud rozsudkem ze dne 5. 6. 2018, č. j. 65 Ad 3/2016 - 103, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud zejména poukázal na rozdíl mezi požadavky kladenými na přesvědčivost zdůvodnění při zproštění výkonu služby u příslušníka důvodně podezřelého ze spáchání trestného činu podle § 40 odst. 1 zákona o služebním poměru a při propuštění příslušníka podle jeho § 42 odst. 1 písm. d). Navrhnuté výslechy svědků nemohly být podle krajského soudu bez dalšího označeny za nadbytečné důkazy. Žalovaný tedy podle krajského soudu pochybil, pokud ani jednoho z navržených svědků nevyslechl, protože již předem hodnotil věrohodnost a účelovost dané výpovědi. Provedeny měly být také důkazy navrhované ve vztahu k posouzení porušení povinné mlčenlivosti, nebo měla být alespoň posouzena jejich relevantnost. Krajský soud také kritizoval, že žalovaný nevycházel z úředních záznamů získaných v trestním či jiném řízení, ale tyto záznamy sám vytvořil v řízení o propuštění, protože chtěl od konkrétních osob získat informace týkající se řízení.

[6] Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 12. 9. 2018, č. j. 7 As 285/2018 - 30, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud se sice zčásti ztotožnil s kritikou vyjádřenou v rozsudku krajského soudu, neboť neprovedení navržených výslechů svědků a důkazu trestními spisy měl žalovaný odůvodnit lépe, na rozdíl od krajského soudu se však nedomníval, že pro tato pochybení mělo být

rozhodnutí žalovaného zrušeno. Ztotožnil se s žalovaným, že jím zjištěný skutkový stav byl prokázán tak, že o něm ve smyslu § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru „nejsou důvodné pochybnosti“, tedy způsobem, který odpovídá důkaznímu standardu požadovanému v řízení o propuštění ze služebního poměru. Při poměřování shledaných procesních pochybení na straně jedné a materiálně dostatečně přesvědčivě zjištěného skutkového stavu na straně druhé tedy dospěl k opačnému závěru než krajský soud.

[7] Krajský soud poté vydal rozsudek ze dne 31. 10. 2018, č. j. 65 Ad 3/2016 - 162, kterým žalobu zamítl. Uvedl, že je vázán právními i skutkovými závěry vyjádřenými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, neboť po jeho vydání nedošlo k žádné faktické změně skutkového stavu, ostatně krajskému soudu byl vrácen tentýž správní a soudní spis, který měl k dispozici při svém rozhodování Nejvyšší správní soud. Za této situace nebyl oprávněn jakkoli měnit či korigovat závěry Nejvyššího správního soudu či s ním polemizovat, jak žádal žalobce. Vycházel proto ze skutkových i právních závěrů Nejvyššího správního soudu. Žalobcem navržené důkazy byly nadbytečné, a proto ob stojí, jakým způsobem žalovaný odůvodnil, proč je neprovede. Ačkoli tedy předjímání nevěrohodnosti svědků v napadeném rozhodnutí bylo nesprávné, bylo by přílišným formalismem rušit napadené rozhodnutí pouze z tohoto důvodu, neboť výsledkem by byla pouze změna krátké části rozhodnutí, kontrastující s rozsahem celého odůvodnění. Krajský soud neshledal pochybení žalovaného ani v tom, že si neobstaral trestní spisy a vycházel toliko z jiných podkladů. Žalovaný při rozhodování posuzované věci vycházel z výpisů z evidence trestního řízení, což je oficiální policejní informační systém, nadto žalobce neuvedl, k jakým nesrovnalostem tímto postupem došlo, jaké odlišné skutečnosti měl žalovaný z trestních spisů zjistit a jakým způsobem tento postup zasáhl do jeho práv.

[8] Krajský soud převzal závěr Nejvyššího správního soudu, že nebylo vadou použití úředního záznamu, v němž kpt. Mgr. H. D. pouze stvrzovala pro účely řízení o propuštění žalobce ze služebního poměru pravdivost své předchozí výpovědi, kterou učinila v rámci samotného trestního řízení ve věci žalobce, v němž byla vyslechnuta jako svědkyně. Krajský soud k tomu doplnil, že totéž lze vztáhnout i na úřední záznamy týkající se kpt. Mgr. P. F. a kpt. Bc. F. P. ze dne 12. 2. 2016, kteří v záznamech nesdělili žádnou konkrétní informaci. Kpt. Bc. F. P. toliko uvedl, že ve věci č. j. KRPM-142869/TC-2014-140080, u které byl přidělen jako hlavní zpracovatel, nebyl v průběhu prověřování nikým ovlivněn, nebyl na něj činěn nátlak a neobdržel žádný nestandardní pokyn ke způsobu vedení prověřování. Obdobně sdělil kpt. Bc. F. P., DiS. v úředním záznamu, že ve věci č. j. KRPM-125251/TC-2013-140080, u které byl přidělen jako hlavní zpracovatel, nebyl v průběhu prověřování nikým ovlivněn, nebyl na něj činěn nátlak a neobdržel žádný nestandardní pokyn ke způsobu vedení prověřování. Jejich výsledek by nebyl s to zpochybnit prokázaný skutkový stav, takže žalovaný nepochybil, pokud úřední záznamy toliko vložil do spisu, nic z nich nevyvozoval a dané osoby nevyslechl jako svědky.

[9] Žalovaný byl také oprávněn v odvolacím řízení doplnit nové podklady, a to jak z vlastní iniciativy, tak na návrh žalobce, a poté je samostatně vyhodnotit a případně na základě tohoto hodnocení následně rozhodnutí krajského ředitele změnit. Nemohl naopak jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Za vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí neoznačil ani to, že žalovaný umožnil žalobci nahlédnout do spisu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí, ovšem kromě návrhu poradní komise.

[10] K námitce, že žalovaný neučinil předmětem dokazování interní normativní akty a žalobce s nimi neseznámil, krajský soud připomněl, že důvodem propuštění žalobce ze služebního poměru nebylo porušení interních normativních aktů, ale porušení zákona, což platilo i ve vztahu k porušení mlčenlivosti ze strany žalobce. Žalovaný ostatně velmi podrobně sdělil žalobci

pokračování

důvody, proč je nemožné, aby sděloval informace právě v rámci operativně pátrací činnosti. Podrobně se zabýval i podmínkami pro použití informátora a vyvrátil žalobcovo tvrzení, že získával od Ing. K. a Ing. R. informace, které by umožnily či usnadnily odhalování či objasňování trestné činnosti. Dle názoru krajského soudu se navíc žalovaný zabýval operativně pátracími činnostmi nad rámec nutného odůvodnění, resp. vypořádání se s námitkami žalobce. Krajský soud proto uzavřel, že zmínka o interních normativních aktech byla pouze reakcí na námitku žalobce, se kterou se žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí vyčerpávajícím způsobem.

III.

[11] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel vytkl krajskému soudu, že paušálně převzal nejen právní, ale i skutkové závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu, včetně závěru, že stěžovatel údajně nepopíral rozhodný skutkový děj. Zároveň však v bodě 39 rozsudku samostatně formuloval nový důvod zamítnutí spočívající v tom, že stěžovatel sice popíral rozhodný skutkový děj, ale dostatečně netvrdil skutkový děj, který se podle něj odehrál. Krajský soud tak vlastně tvrdil, že stěžovatel skutek zároveň popíral i nepopíral.

[13] Ohledně prvního z těchto tvrzení stěžovatel polemizoval s bodem 45 rozsudku Nejvyššího správního soudu a připomněl, že jednání, pro něž byl propuštěn ze služebního poměru, setrvale a kategoricky popíral již v řízení o propuštění ze služebního poměru, a to v celém rozsahu. Tvrzení, že konkrétní obsah konverzace nepopíral, označil za naprosto neudržitelné. Stejně tak je v rozporu s obsahem jeho tvrzení názor Nejvyššího správního soudu, že v řízení neuvedl, jaké konkrétní informace v jeho prospěch měly prokazovat navrhované důkazy, tedy výslech všech osob, které ve skutku přímo figurují. V tomto směru stěžovatel polemizoval zejména s bodem 45 rozsudku Nejvyššího správního soudu a připomněl, že ve svém podání z 22. 6. 2016 zcela konkrétně uváděl, co mělo být prokázáno výslechem navrhovaných svědků, konkrétně že nebylo pravdou, že stěžovatel jednal ve snaze posílit svůj vliv a upevnit své setrvání ve funkci náměstka krajského ředitele. Připomněl přitom, že krajský soud není podle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán skutkovými, ale pouze právními závěry zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Sám krajský soud navíc dospěl k odlišným skutkovým závěrům v tom ohledu, že stěžovatel popíral průběh skutku i obsah předmětných záznamů, takže došlo ke změně skutkových zjištění oproti stavu zjištěnému Nejvyšším správním soudem.

[14] Z napadeného rozsudku je zřejmé, že skutečným důvodem neprovedení stěžovatelem navržených důkazů je výtku, že v návaznosti na popření skutku v rámci svých tvrzení neprezentoval dostatečně konkrétní alternativní skutkovou verzi. Tato výtku se však nijak netýká obsahu či kvality samotného stěžovatelova popěrného stanoviska, nýbrž jde o novou konstrukci, která dosud vůbec nebyla předmětem kasačního přezkumu. Účastník řízení však nemá povinnost při popěrném stanovisku zároveň prezentovat alternativní, podrobně popsanou skutkovou verzi. Účastník řízení totiž nenese jakékoli důkazní břemeno a netíží ho ani povinnost tvrzení. V rovině čistě verbálního skutku je navíc zcela absurdní představa, že by k vyvrácení tvrzení, že byl nějaké osobě nabídnut úplatek, bylo potřebné tvrdit, že se s touto osobou ve skutečnosti bavil o počasí. Napadené rozhodnutí žalovaného je založeno na implicitním a často i explicitním prosazování naprosto zavádějící představy, že pořízené zvukové záznamy jsou „nevyvratitelné“, a je tak zbytečné v daném směru provádět jakékoliv další dokazování.

[15] Stěžovatel brojil také proti obcházení výslechu svědků úředními záznamy a připomněl, že materiálním důsledkem takového postupu je vyloučení kontradiktornosti, neboť stěžovatel neměl možnost výpověď kpt. Mgr. H. D. prověřit. Zdůrazňování, že její výpověď se navíc týkala „jen“ plk. Mgr. R. P., a nikoliv přímo stěžovatele, je v rozporu se samotnou skutkovou větou napadeného rozhodnutí, vymezující důvody propuštění stěžovatele ze služebního poměru, neboť předmětem skutku bylo mimo jiné to, že ukládal plk. P. nezákonné pokyny.

[16] Další část kasační stížnosti se týká institutů mlčenlivosti policisty a operativní činnosti policisty. Stěžovatel zdůraznil, že v případě poskytování informací, které by se mohly jevit jako „citlivé“, se vesměs jednalo o okolnosti, které záměrně neodpovídaly skutečnosti nebo byly zásadně zkreslené, v zájmu zabezpečení úkolů ve zcela konkrétních souvislostech předmětných trestních věcí nevyžadovaly utajení nebo již byly adresátům známy. To vše mohlo být zjištěno, kdyby proběhlo elementární dokazování, tedy výslech navržených svědků. Stěžovatel odmítl argumentaci obsaženou v odstavci 67 rozsudku krajského soudu. Z presumpce znalosti interních předpisů by bylo možno vycházet, pokud by v rozhodné době byl stěžovatel příslušníkem policie, a jako takového by jej tedy tížila povinnost znalosti interních norem. V rozhodné době správního řízení však již stěžovatel příslušníkem nebyl a k textu těchto norem ani neměl přístup.

[17] Závěrem stěžovatel vytkl krajskému soudu, že se dostatečně nevypořádal s otázkou opomenutých důkazů a výsledného hmotněprávního posouzení skutku, tedy naplnění znaků trestného činu. Žalovaný vycházel z toho, že rozsah dokazování v jím vedeném správním řízení je a může být užší než v paralelně vedeném trestním řízení ve věci téhož skutku. Stěžovatel oproti tomu poukázal na judikaturu, z níž plyne, že použití § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru je z hlediska odůvodnění velmi náročné a služební funkcionář musí přesvědčivě odůvodnit, že jednání propouštěného příslušníka naplnilo znaky trestného činu. Upozornil také na judikaturu, podle níž není možné, aby důkaz mající svůj původ v trestním řízení byl jediným rozhodujícím důkazem ve správním řízení, a že se má služební funkcionář opírat také o další důkazy, které sám provede. V nynějším řízení však žalovaný čerpal základní skutkový popis, představující časové a obsahové vymezení tvrzené verbální komunikace stěžovatele s třetími osobami výlučně z přepisů záznamů ze sledování, opatřených v trestním řízení. Navíc každou jednotlivou komunikaci potvrzuje vždy pouze jeden záznam, a pluralita důkazů je tak pouze zdánlivá. Samostatným důvodem pro pečlivější prověřování skutečností by měl být prakticky výlučně verbální charakter jednání, který z podstaty věci vykazuje vysokou citlivost na interpretaci, vytržení z kontextu apod.

[18] Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[19] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti připomněl, že krajský soud ve svém novém rozsudku pouze vycházel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu, a jeho zpochybňování v kasační stížnosti označil za nepřipadné. Kasační stížnost je podle něj nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., přestože se stěžovatel snaží prokázat opak. Za scestné označil stěžovatelovo tvrzení, že došlo ke změně skutkových zjištění. K žádné změně skutkového stavu oproti prvnímu rozhodování Nejvyššího správního soudu totiž nedošlo. V bodě 39 svého rozsudku krajský soud nevytvořil žádnou novou právní konstrukci, jak tvrdí stěžovatel, nýbrž pouze rozvedl a učinil srozumitelnějšími úvahy Nejvyššího správního soudu. Nelze ani tvrdit, že by krajský soud opomněl vypořádat námitky, které se týkaly nesprávného vyhodnocení nezbytného rozsahu dokazování a hmotněprávního posouzení skutku. Krajský soud

pokračování

se tedy bezezbytku řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu a nebyla naplněna žádná výjimka z pravidla obsaženého v § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Z těchto důvodů žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta jako nepřipustná.

V.

[20] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým krajský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Výklad uvedeného ustanovení vychází z toho, že po stěžovateli lze spravedlivě požadovat, aby uplatnil veškeré důvody, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského soudu, již v první kasační stížnosti, pokud tak učinit může (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS). Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky, například pro situaci, kdy první kasační stížnost podával žalovaný, zatímco nové rozhodnutí krajského soudu napadá žalobce, jako je tomu právě v nyní posuzovaném případě. Žalobce, tedy nynější stěžovatel, nemohl ovlivnit, které vady napadal žalovaný v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem, a jeho nynější kasační stížnost je první příležitostí, kdy rozhodnutí krajského soudu napadá on, a vymezuje tak rámec kasačního přezkumu. Odmítnutí této kasační stížnosti by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví. Kasační stížnost je tedy nutno považovat za přípustnou a posoudit ji meritorně.

[22] Na druhou stranu však při tomto meritorním přezkumu nelze přehlédnout, že stěžovatel ve své kasační stížnosti převážně polemizuje se závěry krajského soudu, které plně vycházejí z předchozího zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, popřípadě přímo s tímto rozsudkem. V tomto ohledu nezbyvá soudu než připomenout, že i on sám je vázán svou vlastní judikaturou a od svého názoru vyjádřeného v prvním rozhodnutí v této věci se tedy nemůže odchýlit, leda by došlo k takovým okolnostem, jako je prohlášení jeho předchozího názoru za protiústavní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2005, č. j. 2 Afs 216/2004 - 123, publ. pod č. 1406/2007 Sb. NSS). Žádná taková okolnost, jež by Nejvyšší správní soud přinutila změnit právní a skutkové závěry, které zaujal ve svém předchozím rozsudku, však nenastala, takže je jimi v plném rozsahu vázán. Stěžovatelova polemika s nimi na tom nemůže nic změnit. V reakci na převážnou část námitek tedy soudu nezbyvá než odkázat na ty pasáže jeho rozsudku z 12. 9. 2018, kde se s argumenty uvedenými nyní v kasační stížnosti již vypořádal.

[23] K rozsahu vázanosti krajského soudu svým zrušujícím rozsudkem se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 74/2017 - 28, kde uvedl, že „pokud krajský soud (byť i důvodně) nesouhlasí s právními závěry či skutkovým hodnocením Nejvyššího správního soudu vysloveným v jeho zrušujícím rozsudku, je přesto povinen je v dalším řízení respektovat (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Princíp kasační závaznosti právního názoru instančně nadřízeného soudu je procesním odrazem hierarchického uspořádání soudní soustavy. Není přitom samoúčelný, smyslem jeho zachování je jednak rychlost a hospodárnost

výkonu soudnictví, jednak právní jistota účastníků soudního řízení a z ní vyplývající důvěryhodnost rozhodovací činnosti soudů“. Jak správně podotkl krajský soud v bodě 27 rozsudku, právní a skutkové okolnosti jsou v konkrétním případě úzce provázány, takže nelze tvrdit, že byl krajský soud vázán výhradně právním, nikoli však již skutkovým posouzením věci ze strany Nejvyššího správního soudu. Není přitom pravdou, že došlo ke změně skutkových zjištění oproti stavu zjištěnému Nejvyšším správním soudem, jak stěžovatel tvrdil na straně 12 doplnění kasační stížnosti.

[24] Tato změna se má týkat tvrzení, zda stěžovatel popíral či nepopíral rozhodný skutkový děj, což bylo klíčové pro posouzení nezbytnosti provedení svědeckých výslechů. Stěžovatel ovšem v tomto směru konstruuje umělý rozpor mezi odůvodněním rozsudku Nejvyššího správního soudu a odůvodněním nového rozsudku krajského soudu, které jsou ve skutečnosti plně ve shodě, takže k žádné změně skutkových zjištění nedošlo. V tomto ohledu nezbyvá než ocitovat část bodu 43 předchozího rozsudku zdejšího soudu, kde soud jasně uvedl: *„Žalobce přitom naopak nepopíral, že se tyto jednotlivé schůzky uskutečnily či že na nich mluvil s ing. K. a dalšími, nepopíral ani konkrétní obsah konverzace. Jak uvedl stěžovatel na straně 27 a 28 svého rozhodnutí, žalobce pouze navrhl provedení bezpočtu důkazů, aniž by uvedl, jaké konkrétní informace v jeho prospěch by měly dokazovat. Jinak řečeno, žalobce konkrétně nepopíral tyto jasné informace o tom kde, kdy a s kým se sešel, co mu řekl, popřípadě co vyslechl, aniž by na to adekvátně reagoval. Vyjadřoval s nimi pouze obecný nesouhlas, označoval je za nepřesné z důvodu kvality technického záznamu či za vytržené z kontextu.“*

[25] Na tato zjištění velmi přiléhavě a srozumitelně navázal krajský soud v bodě 39 svého nového rozsudku: *„Jinými slovy: žalobce čelil až příliš konkrétním skutečnostem (záznamům o obsahu jeho vlastních slov), než aby k jejich zpochybnění stačila tvrzení, že ‚to tak celé nebylo‘ a že vše uvedou na pravou míru výpovědi osob, s nimiž žalobce dle zachycených záznamů hovořil. Žalobce musel k účinnému zpochybnění záznamů uvést kvalifikovaná tvrzení o skutečném obsahu zachycených konverzací či o okolnostech významných k jejich správnému pochopení, která by v případě jejich prokázání mohla vést k odlišnému závěru o skutkovém stavu, nikoli jen tvrzení obecná. Poté by byl žalovaný povinen buď navrhované důkazy provést, nebo přesvědčivě zdůvodnit, proč ani přes takové konkrétní tvrzení důkazy neprovede.“*

[26] Stěžovatel nyní v kasační stížnosti tvrdí, že po něm nelze požadovat, aby prezentoval konkrétní alternativní skutkovou verzi a aby konkrétně uváděl, zda se s konkrétní osobou ve skutečnosti bavil třeba o počasí, jak příkladmo uváděl stěžovatel. Takto konstruovaným argumentem však pouze staví proti jednomu extrému opačný extrém, aby vzbudil zdání absurdity takového požadavku. Oním jedním extrémem je totiž jeho zcela obecné tvrzení, že „to tak celé nebylo“ a že záznamy jsou nepřesné, jak tvrdil stěžovatel. To je sice oním „popěrným stanoviskem“, o němž mluví v kasační stížnosti, zároveň jím však skutečně nemůže vyvrátit konkrétní skutečnosti v podobě záznamů o obsahu jeho vlastních slov, jak správně uvedl krajský soud. K jejich vyvrácení sice není potřeba, aby prezentoval úplnou „alternativní skutkovou verzi“, tedy aby slovo od slova ocitoval, o čem účastníci rozhovorů ve skutečnosti mluvili. Bylo by však potřeba, aby se pokusil vyvrátit, že se s uvedenými osobami setkal, nebo aby konkrétně rozporoval obsah konverzace. Měl ostatně k dispozici obsah správního spisu, včetně přepisů odposlechů a mohl rozporovat uskutečnění konkrétních setkání či konkrétní pasáže z odposlechů, to však neučinil. Namísto toho setrval – a to i ve svých vyjádřeních během správního řízení, která nyní cituje v kasační stížnosti – jen na zcela obecných popěrných tvrzeních, že „rozporuje veškeré důkazy“, že „opatřené přepisy rozporuje po obsahové stránce“ či že „neodpovídají skutečnosti“. Nejvyšší správní soud netvrdí, že pořízené zvukové záznamy jsou nevyvratitelné, jak stěžovatel uvádí ve své další ad absurdum dovedené výtce vůči krajskému soudu. Zároveň je však iluzorní představa, že je možno konkrétní a hmatatelný odposlech rozhovoru, jehož předmětem je korupční jednání, vyvrátit pouze tím, že by účastníci takového rozhovoru pouze obecně bez dalšího tvrdili, že se nic takového nestalo.

pokračování

[27] Co se týče výtky proti obcházení výsledku svědků úředními záznamy, s touto otázkou se Nejvyšší správní soud plně vypořádal v bodě 51 svého rozsudku z 12. 9. 2018, na který v tomto ohledu pouze odkazuje, a připomíná, že se zde k postupu žalovaného vyjádřil kriticky, zároveň však jasně vysvětlil, proč nešlo o pochybení natolik závažné, že by mělo vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného.

[28] Námitkou týkající se institutů mlčenlivosti policisty a operativní činnosti stěžovatel míří k otázce, se kterou se zdejší soud taktéž vypořádal již v bodě 44 svého předchozího rozsudku. Soud tedy opět poukazuje na stránky 31 a 32 rozhodnutí žalovaného, kde stěžovatelova tvrzení, že na těchto schůzkách ve skutečnosti prováděl operativní činnost v zájmu Policie České republiky, podrobně a přesvědčivě vyvrátil poukazem na to, že obsah zachycené konverzace a nedodržení požadovaných procesních a institucionálních postupů jasně prokazují, že o operativní činnost stěžovatele jít nemohlo a nešlo a že jde pouze o účelové tvrzení. Neobstojí ani stěžovatelovo nynější tvrzení, že z důvodu ukončení služebního poměru už se u něj neuplatní presumpce znalosti interních předpisů, z níž vychází krajským soudem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu 16. 3. 2009, č. j. 4 Ads 139/2008 - 49. Podle Nejvyššího správního soudu nelze vážně přijmout tvrzení, že stěžovatel do ukončení svého služebního poměru v prosinci 2015 tyto interní předpisy v souladu s touto presumpcí znal, ovšem od okamžiku svého propuštění ze služebního poměru je již znát přestal a ve správním řízení o odvolání, tedy během bezprostředně následujících měsíců, již bylo nezbytné jej s nimi seznámit formou dokazování.

[29] Důvodná není ani námitka, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s otázkou opomenutých důkazů a naplnění znaků trestného činu. Neprovedením důkazů navržených stěžovatelem se krajský soud podrobně zabýval v bodech 34 až 44 svého rozsudku, a to způsobem zcela souladným s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Stejně tak se v bodech 45 až 50 zabýval námitkou obcházení výsledku svědků úředním záznamem. Stěžovatel sice na straně 19 doplnění kasační stížnosti namítl, že problém opomenutých důkazů nelze redukovat jen na otázku výsledku svědků a že žalobní body směřovaly k řadě dalších důkazů, nijak ovšem neupřesnil, jakým konkrétním opomenutým důkazem se krajský soud dostatečně nezabýval.

[30] Co se týče vztahu řízení o propuštění ze služebního poměru a trestního řízení a možnosti využitelnosti důkazů pocházejících z trestního řízení, k této otázce se Nejvyšší správní soud dostatečně podrobně vyjádřil již v bodech 29 až 38 svého rozsudku z 12. 9. 2018, v nichž vycházel zejména z právního názoru vyjádřeného ve svém rozsudku ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 As 87/2014 - 65, publ. pod č. 3426/2016 Sb. NSS, na němž svou argumentaci v části IX doplnění kasační stížnosti staví i stěžovatel. Nejde tedy argumentaci, jíž by si Nejvyšší správní soud nebyl při svém prvním rozhodování v této věci vědom, nýbrž naopak o argumentaci, která byla i pro něj klíčová. Co se týče stěžovatelových odkazů na rozsudky Nejvyššího správního soudu k možnosti přebírání důkazních podkladů z trestního řízení, je třeba připomenout, že jím citovaný rozsudek ze dne 30. 11. 2009, č. j. 8 Afs 86/2008 - 95, se netýkal řízení o propuštění ze služebního poměru, nýbrž daňového řízení, konkrétně způsobilosti důkazu pocházejícího z trestního řízení zpochybnit účetnictví daňového subjektu, takže pro nyní posuzovaný případ není přílehlavý. V rozsudku ze dne 9. 1. 2012, č. j. 4 Ads 89/2011 - 134, zase soud kritizoval situaci, kdy se služební funkcionář nijak nevypořádal s důkazními návrhy propouštěného policisty, jak plyne z té části tohoto rozsudku, která přímo navazuje na část, jíž stěžovatel citoval v kasační stížnosti: „*Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že žalovaná pochybila, když neprovedla dokazování na základě důkazních návrhů stěžovatele uplatněných v odvolacím řízení a ani se nevypořádala s tím, z jakého důvodu případně považuje provedení navržených důkazů za nadbytečné.*“ V nyní posuzovaném případě

se ovšem žalovaný s důkazními návrhy vypořádal, byť způsobem, který Nejvyšší správní soud zčásti kritizoval v bodech 41 a 42 svého předchozího rozsudku v této věci.

[31] Lze tak uzavřít, že krajský soud v rozsudku napadeném kasační stížností postupoval plně v souladu s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu v této věci, a kasační stížnost založenou zčásti na hledání domnělých rozporů mezi nimi a zčásti na polemice s předchozím rozsudkem Nejvyššího správního soudu je třeba zamítnout.

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen svým zaměstnancem, takže mu nevznikly žádné náklady nad rámec běžné činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2019

Mgr. David Hipšr
předseda senátu